

"เพื่อนกันนี่จำเป็นต้อง คิด ม าก ด้วยหรือวะ"

EP.1

เซอรี...

ออกใหม่หรือเปล่านะ

เมื่อคำถามดังขึ้นในใจ ปลายนิ้วเรียวยาวจึงลั้งเลเล็กน้อยขณะเอื้อมหยิบ
แท่งเทสเตอร์ลิปมันสีขาวปลอดมีตัวอักษรสีน้ำเงินเข้มระบุชื่อ 'WILD NIGHT'
และที่อกลิ้นไว้ตามแนวยาวแบบเรียบๆ อย่างเป็นเอกลักษณ์ของยี่ห้อนี้จาก
หน้าเซลฟ์สินค้านำเข้ามาดูใกล้ๆ อย่างพิจารณา

จะว่าไป ต่อให้ไม่มีป้ายอวดสรรพคุณพร้อมรูปนักแสดงชื่อดังจาก
ต่างประเทศประดับอยู่ตรงข้างเซลฟ์ เขาก็พอจะตั้งใจอยู่บ้างว่าลิปมันแท่งนี้
ไม่คั่นตาเอาเสียเลย ทั้งที่โวลต์ไนต์เป็นหนึ่งในยี่ห้อโปรดมาตั้งแต่ออริยังเรียน
มัธยมต้น จนตอนนี้ที่เขาอยู่ปีสองและเริ่มมีกำลังซื้อมากกว่าเดิม ผลลัพธ์
จากแบรนด์นี้จึงงอกเต็มห้องไปหมด

เด็กหนุ่มพลิกแท่งลิปมันในมือไปมา ตั้งใจจะดึงปลอกออกเพื่อดมกลิ่น
ก่อนเป็นอย่างแรก พลันพนักงานสาวร่างเล็กในชุดเครื่องแบบของแบรนด์ก็
กล่าวขึ้นใกล้ๆ ด้วยท่าทางสุภาพ "ลิปมันรุ่นนี้ออกใหม่ล่าสุดเลยนะคะ ของเพิ่ง
มาถึงร้านเมื่อเช้านี้เองค่ะ"

ออริระเหลือบตามองอีกฝ่ายเล็กน้อยพรางครางอึมในลำคอรับคำ รู้สึก
แก้มร้อนขึ้นมานิดๆ เมื่อพบว่าพนักงานสาวคนที่เดินเข้ามาแนะนำนั้นไม่ใช่
คนเดิมกับที่เขาพบบ่อยๆ ตอนมาซื้อของจนเริ่มคุ้นเคยกัน

อุตสาหกรรมมาเวลาเดิมแท้ๆ...

"รุ่นนี้มีกลิ่นเดียวหรือครับ"

"ใช่ค่ะ รุ่นนี้เป็นรุ่นลิมิเต็ดอีดิชั่น ผลิตแค่วินเทอร์เซอร์รักลิ่นเดียว ผสมมอยส์เจอร์ไรเซอร์ทำให้ริมฝีปากนุ่ม ไม่แห้งแตก ตัวลิปไม่เหนียวเหนอะ มีสารกันแดด และที่ล้ำค่าไม่มีสี คุณผู้ชายสามารถใช้ได้ค่ะ" เธอเสริมด้วยโทนเสียงสดใส ตอนนั้น...มีลมเย็นพัดเข้ามาวูบหนึ่งจากนอกร้านทำให้อชิระเผลอมองออกไปตามสัญชาตญาณ

ประเทศไทยมีแค่ฤดูร้อน ร้อนมาก และร้อนน้อย แต่กลางเดือนธันวาคมแบบนี้ แม้อากาศในกรุงเทพฯ จะไม่ได้หนาวเย็นเมื่อเทียบกับภาคอื่นๆ ของประเทศ แต่มันก็แห้งและเย็นกว่าปกติ ทำให้คนผิวแห้งง่ายแบบเขาเดือดร้อนไม่น้อย ดังนั้นไม่ใช่แค่ผิวหน้าหรือผิวดำเท่านั้น ริมฝีปากเขาก็ต้องการการบำรุงเช่นกัน

เด็กหนุ่มในเสื้อยืดสีขาวพอดีตัวสกีนตัวอักษระเป็นชื่อคณะตรงกลางอก จัดการเปิดบล็อกลิปมันออก และยกขึ้นจ่อใต้จมูกเพื่อดมกลิ่น เพียงชั่วลมหายใจเดียว มุมปากก็ยกขึ้นน้อยๆ ด้วยรอยยิ้มพึงใจ

กลิ่นเซอร์รัจรัจ ด้วย...

"ราคาเท่าไรหรือครับ"

"แท่งละหนึ่งร้อยยี่สิบเก้าบาทค่ะ" พนักงานสาวรีบบอก อชิระจึงวางแท่งทดสอบลงกับเชลฟ์ ก่อนหยิบลิปตัวจริงขึ้นมาพร้อมกระเป๋าเงิน หากยังไม่ทันได้หยิบธนบัตรออกมาส่งให้ เสียใจเสียๆ ก็เสนอต่อทันควัน "ตอนนี้โวลต์ไนต์จัดโปรโมชั่นใหม่ คุณผู้ชายรับลิปมันสองแท่ง ทางเราจะมีแฮนด์ครีมหอมกลิ่นเดียวกันแถมให้ด้วยค่ะ สนใจรับเป็นโปรโมชั่นใหม่ค่ะ"

"อ้อ..." เขาใช้เวลาคิดเพียงชั่วอึดใจกับกลิ่นหอมเย็นๆ อมหวานของเซอร์รัที่ติดจมูกมาจนถึงนาที่นี้ก่อนหยิบลิปมันอีกแท่งส่งให้พนักงานทันที เธอจึงรับมันไปด้วยรอยยิ้มและบอกให้เขารอสักครู่

นิสัยติดกลิ่นหอมหวานๆ แบบนี้มันเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่อชิระก็ไม่จำไม่ได้ รู้เพียงว่าตั้งแต่ยังเด็ก เกือบทุกสิ่งที่ดีดึงดูดความสนใจของเขาไปได้มักมี

กลิ่นหอมของดอกไม้และขนมหวาน พอโตขึ้นมาอีกนิด เริ่มรู้จักอโรมา เด็กหนุ่มก็ถึงกับอดใจไม่ไหว ต้องซื้อมันมาเก็บไว้ที่ห้องและสรรหากลิ่นหอมใหม่ๆ มาเติมความสดชื่นให้ตัวเองอยู่เสมอ

'ซินเหมือนเด็กผู้หญิง'

เป็นประโยคที่เขา มักได้ยินจากญาติๆ และคนรอบข้างอยู่บ่อยครั้งตั้งแต่จำความได้ มีหลายคนพยายามบอกว่าผู้ชายไม่ติดกลิ่นหอมแบบนี้กัน และเรื่องยิ่งส่อไปทางนั้นมากขึ้นเมื่ออชิระไม่ชอบเล่นฟุตบอลกับเพื่อนผู้ชายทั่วไป ไม่ชอบอะไรก็ตามที่ทำให้มีเหงื่อโชกกาย เลยทำให้คนอื่นยิ่งคิดไปเองว่าเขาอาจจะมึนสนิมขึ้นชอบไม่ป่าเดียวกัน

ซึ่งนั่นมันไร้สาระสิ้นดี ไม่ว่าจะพูดยังไง แบบไหน อชิระก็ยังมั่นใจว่าตัวเองเป็นเด็กผู้ชายทั่วไปที่ยังชอบมองผู้หญิงและอยากมีแฟนสวยๆ อยู่ดี

วันนี้เป็นวันอาทิตย์ที่ไม่มีเรียน เขาจึงออกมาซื้อปิ้งตามลำพังประจำคนโสดและไม่ต้องขอความเห็นจากคนอื่นให้วุ่นวายในวันพักผ่อนแบบนี้ เด็กหนุ่มตัวสูงโปร่งเดินทอดน่องลงบันไดสถานีรถไฟใต้ดินอย่างไม่มีร้อนเพลงป๊อปร็อกของวงโปรดดังจากหูฟังแบบอินเอียร์ที่ใช้ทำให้ไม่มีเสียงรบกวนเสียดลอดเข้ามารบกวน

แต่เขาก็พอจะคาดเดาสายตาและท่าทางตื่นเต้นของกลุ่มเด็กสาววัยมัธยมปลายที่เพิ่งเดินสวนกันได้

อชิระเลือกเบนสายตาไปทางอื่นเพื่อไม่ให้เป็นการสานไมตรีโดยไม่รู้ตัว พอติดกับที่โทรศัพท์ที่ลั่นเป็นจังหวะสั้นๆ สองสามหนทำให้เขาผลอชมวดคิ้วน้อยๆ ด้วยความสงสัยจึงล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงยีนเพื่อหยิบออกมาดู

เพียงแคเห็นชื่อคนส่งก็แทบจะคาดเดาข้อความได้...

'มึงไปไหนวะ 'ไม่อยู่'ห้องเธอ'

เขาผลอซักสี่หน้ารำคาญเมื่อนึกถึงเจ้าของข้อความที่ถือวิสาสะ อ้าง

คำว่าเพื่อนกันเพื่อเอาบุญแจ้ห้องเขาไปป้อมและเดินเข้าออกเหมือนเป็นห้องของตัวเองมาตั้งแต่อดีตย้ายเข้ามาอยู่ที่ห้องนี้เมื่อปีก่อน... ไข่เด็กประมงที่วันๆ เอาแต่เลี้ยงปลาไม่สนใจโลกภายนอกนั้น บ้านก็รวยแสนรวย แต่สบโอกาสเมื่อไหร่มันก็จะมาอาศัยบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่ห้องเขาตอดดึกๆ บ้างก็มาอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้า นอนดูทีวี หนักเข้าก็เอาข้าวของส่วนตัวมาซุกรวมๆ กันไว้กับของเขาในห้องน้ำ ที่ซึ่งโมเมเอาว่ายังไงก็ต้องแวะมาที่นี้อยู่แล้วจะชนทำไมบ่อยๆ หรือนำราคาบุญว่านั่นหนอยก็ตรงที่ขอบมานอนร้องไห้ขอความเห็นใจเหมือนลูกหมาถูกทิ้งตอดนอกหัก

พฤติกรรมหลายๆ อย่างของ 'ป๊อณวิชญ์' นำราคาบุญและเยาะเขารู้แต่บางครั้งการได้เข้ามาในห้องแล้วเห็นไข่เด็กประมงมันนั่งตัวกลมอ่านหนังสือเกี่ยวกับสาขาที่เรียนอยู่ตรงโต๊ะญี่ปุ่นกลางห้องก็ดันกลายเป็นภาพคุ้นตาและชวนให้ไม่เหงาจนเกินไปดีเหมือนกัน

แต่คงดีกว่านี้ถ้าป๊อณวิชญ์จะเลิกอำใครต่อใครว่าจริงๆ แล้วเขาไม่ได้โสด แต่เป็นแฟนลับๆ ของมัน...

จะว่าสบายใจก็สบายใจดีที่ไม่มีใครเข้ามาทวงใจ แต่ไข่คำพูดที่มักต่อท้ายว่า 'เฮ้ย เพื่อนกัน มึงอย่าคิดมาก' ก็ชวนให้นึกขอบคุณไม่ลงจริงๆ

'กำลังกลับ มึงมีอะไร'

เขาพิมพ์ถามกลับไปสั้นๆ ด้วยรู้ดีว่าปลายทางคงหนีไม่พ้นหาเรื่องเข้ามาสำรวจของกินในห้องเขาอีกอย่างแน่นอน ป๊อณวิชญ์อ่านข้อความและตอบกลับมาอย่างรวดเร็วราวกับว่ากำลังรออยู่

'กูหิว อยากกินบะหมี่ฟูคูโอะกะ'

อดีตระย่นคิ้วทันควัน นี่มันเห็นห้องเขาเป็นตู้เย็น ซูเปอร์มาร์เก็ต หรือร้านอาหารตามสั่งกันแน่วะ...

'ฟุคุโอะกะบ้านมึงสิ'

'ไม่ใช่บ้านกู แต่บ้านมึงหรือเปล่าไม่แน่ใจ เพราะรสชาติเหมือนต้นตำรับ
และอร่อยมาก'

เขาเฉลยยกยิ้มมุมปาก ส่งเสียงใสข้อความนั้นก่อนยื่นโทรศัพท์ที่เก็บ
บัตรเครดิตไฟฟารายเดือนเอาไว้ด้านในเคสเพื่อป้องกันตัวเองลืมหีบใส่กระเป๋า
ออกมาแตะกับเครื่องอ่านบัตร พอติดที่โทรศัพท์สันเป็นจังหวะสั้นๆ อีกครั้ง
อชิระจึงดึงเครื่องกลับมาอ่านขณะก้าวเท้ายาวๆ ผ่านประตูเข้าไปด้านในสถานี

'มาเร็วๆ นะ กูร้อน'

อชิระพ่นลมหายใจแรงๆ ใส่เครื่องมือสื่อสารอย่างนี้คำถาม รู้เลยว่า
บัณฑิตวิชญ์คงไม่มีโอกาสได้เห็น แต่เขาก็แน่ใจว่าปฏิริยาแบบนี้คงไม่เห็น
จากความคาดหวังของอีกฝ่ายนัก

แต่ไหนแต่ไรมาบัณฑิตวิชญ์มักมีวิธีเรียกร้องความสนใจแบบแปลกๆ
จากเขาอยู่เสมอ อย่างบะหมี่ฟุคุโอะกะอะไรก็เช่นกัน...เมื่อวันก่อนเขาทดลอง
ทำราเม็งซุปรกระดูกหมูตามสูตรจากในอินเทอร์เน็ตดู 'ไ้ได้ก็ประมงเหยื่อ
ลองยานั้นก็ไมเมเอาเองว่านี่คือบะหมี่จากฟุคุโอะกะ ซึ่งความจริงจะมีหรือเปล่า
อชิระเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน

ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งถอนใจแล้วเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋าทางเกงทันที
อย่างหมดใจจะอ่านข้อความอื่นๆ ต่อ แม้ว่ามันจะสั้นเต็นอนอยู่อย่างนั้นอีก
หลายครั้งติดต่อกันก็ตาม

ก็ปีแล้วนะที่เขารู้จักเด็กประมงคนนั้น...สอง? หรือว่าสาม? อ่า...มัน
ลักพักหนึ่งแล้วเหมือนกัน อาจจะไม่นานมากนัก หากสำหรับความรู้สึกของ
เจ้าของห้องที่อุตสาหะหาขนาดกลางสำหรับนอนคนเดียวและมีพื้นที่สำหรับ
หย่อนใจอีกนิดหน่อยตรงระเบียง แต่กลับต้องยอมแบ่งพื้นที่ให้คนหน้าทอน
เข้ามารุกล้ำพื้นที่ส่วนตัว ยึดมุมหนึ่งของห้องเอาไว้ราวกับเป็นห้องตัวเองนั้น

แค่สองสามปีก็ยาวนานเหมือนรู้จักกันมาทั้งชีวิต

พื้นฐานนิสัยส่วนตัวของบิณฑวิษณุไม่ใช่คนชอบเล่าเรื่องส่วนตัวให้คนไม่สนิทฟัง แต่เพราะกลับมาที่ไร้ก็เจอมันอยู่ที่ห้องตลอด อินเลก็ขลุกอยู่ที่ห้อง เขาสลับกับห้องแฟน ออกหักก็ขลุกอยู่ที่ห้องเขา ทำให้อิระจำเป็นต้องรับรู้เรื่องราวทุกอย่างของอีกฝ่ายไปอย่างไม่มีทางเลือก

และการรับรู้เรื่องราวอย่างจำยอมนั้นก็ทำให้เขาเริ่มเรียนรู้ตัวตนของบิณฑวิษณุไปที่ละน้อย...พบว่าถ้าตัดนิสัยเอาแต่ใจจนนำราคาญออกไป มันก็เข้ากันกับเขาได้ดีทีเดียว

อิระชอบทำอาหารมาตั้งแต่เด็กๆ เขาเรียนเอกคหกรรม ในขณะที่อีกฝ่ายชอบกินเกือบตลอดเวลา แต่คณะที่มันเรียนต้องออกภาคสนามและใช้แรงเยอะ ทำให้ไม่มีไขมันส่วนเกินรอกตาเลยแม้แต่น้อยจึงโดนเขาบังคับให้เป็นหนูทดลองอยู่เสมอๆ

แต่บิณฑมันก็ไม่ยกจะบ่นอะไร...

เขาว่าโลกใบนี้มีคนเป็นล้านๆ คน ต่างชาติต่างภาษากัน แต่เรากลับเจอ 'เพื่อน' ที่เข้ากันได้ดีจนเหมือนจิ๊กซอว์ที่ต่อจนลงล็อกขนาดนี้ จะเรียกว่าเรื่องบังเอิญโลกกลม หรือว่าพรหมลิขิตถึงจะเหมาะสมกันมากกว่านะ

"มึงมานั่งทำอะไรตรงนี้"

อิระถามเสียงหัวนสันตันที่เดินขึ้นบันไดมาถึงชั้นสามและพบว่าตรงหน้าห้องพักของตัวเอง...มีผู้ชายหน้าตาคมเข้ม ผิวคล้ำแดดตัวสูงใหญ่นั่งจุ่มปุ๊กกอดเข้าเหมือนเด็กมีปัญหาอยู่เพียงลำพัง ทั้งที่ตรงทางเดินก็ไม่ได้เปิดพัดลมระบายอากาศเอาไว้ จนทำให้บริเวณนั้นมันค่อนข้างร้อนอบอ้าวมากกว่าจะน่านั่งแบบที่บิณฑวิษณุกำลังทำอยู่

กุญแจห้องก็ปัดไปแล้ว ยังจะมานั่งทำอะไรอยู่ตรงนี้

"มึงงงง"

อย่าบอกระว่า...

"กูออกหัก"

นั่นไง...ซื้อหอยทำไมไม่ถูกแบบนี้ละ

"คราวนี้จะไรอีกวะ" อชิระชักสีหน้ารำคาญใส่อย่างไม่คิดปกปิดพลง ใช้เท้าข้างหนึ่งเขี่ยขาเพื่อนแรงๆ ให้เจ้าตัวถอยออกจากระยะเปิดประตู ก่อนหยิบกุญแจออกมาไขประตูห้อง กระจ่างนั้นบดินวิษณุก็ยืนตัวลุกขึ้นยืนเต็มความสูงด้วยท่าทางอ่อนเปลี้ยที่ยากจะบอกว่าเพื่อนหมดแรงจริงๆ หรือแค่แสร้งทำกันแน่

เขาปรายตามองอีกฝ่ายอย่างนี้กระฮา...เมื่อสองสัปดาห์ก่อนเพิ่งระริก ระริ้เอารูปแฟนสาวคนใหม่ล่าสุดมาอวดว่าเป็นเด็กมัธยมปลาย จนเขายังสวดส่งให้อีกฝ่ายโดนจับข้อหาพรากผู้เยาว์ไปเสียหน น่าจะได้บทเรียนอยู่บ้าง ตอนนั้นบดินวิษณูยังหัวเราะอื้อฉาวแล้วพรวดให้ฟังว่าไปจับกันยังงัยบ้าง

แล้ววันนี้อะไร เลิกกันแล้ว!?

"เขาคงมีแฟนใหม่มั้ง"

อชิระขมวดคิ้วทันที "ทำไมต้องมั้ง"

เขาทิ้งคำถามไว้หัววนๆ เพียงเท่านั้น ก่อนเดินเข้าไปภายในห้องโดยไม่ลืมหอดและเขี่ยรองเท้าส่งๆ ทิ้งไปตรงมุมหนึ่งอย่างไม่สนใจ หากวินาทีถัดมาหางตาก็หันเห็นไว้วว่าบดินวิษณูก็มลงเก็บรองเท้าวางเข้าคู่ให้เป็นระเบียบ และรีบสับเท้าเดินตามเข้ามาภายในอย่างรวดเร็ว

"เขาไม่ยอมบอกกูอะ"

"แล้วอยู่ๆ ก็ขอเลิกแบบไม่มีเหตุผลนี่นะ" อชิระถามกลับอย่างงุนงง... โอเค ถึงบดินวิษณูจะรูปร่างสูงใหญ่เหมือนหมียักษ์ มีผิวคล้ำแดดจนเป็นสีน้ำผึ้ง แต่เครื่องหน้าที่ลงตัวอย่างเหมาะสมก็ทำให้มันค่อนข้างไปทางดูดีมากกว่าจะขี้อวดหัวเห่ แถมนิสัยก็ไม่ได้แย่อะไร เขาก็ไม่เข้าใจนักว่าทำไมเพื่อนถึงได้โดนสาวทิ้งบ่อยนัก

ถึงเจ้าหมียักษ์นี่จะไม่ได้ดูพุ่มพวยอะไร แต่โดนบอกเลิกแบบไม่มีเหตุผลอย่างนี้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่เขาจะทำความเข้าใจได้ง่ายๆ เช่นกัน ทว่าสำหรับบดินวิษณู ดูเหมือนเจ้าตัวจะไม่คิดแบบเดียวกันกับเขา

"เลิกกันนี่ต้องหาเหตุผลมาอธิบายด้วยเหอวะ" หมียักษ์ถามกลับ เขาถึง

กับร้องเอะหันหน้ากลับไปชมวดควิวไล่ ทันเห็นบัณฑิตวิชญ์หัวเราะแหยๆ แล้วคว้าวเอาตุ๊กตารูปแฮมสเตอร์สีเทาตุ๋นๆ ตัวโตของเขามากอดเอาไว้พาลางนั่งลงตรงมุมหนึ่งของโต๊ะญี่ปุ่นกลางห้อง

"แล้วตอนมึงคบเขา มึงมีเหตุผลไหม"

"ก็...เขาน่ารักดี ภูเลยอยากลองคบด้วย"

อชิระนึกว่าคาญขึ้นมาตงิดๆ เขาปรายตามองเพื่อนอีกหนก่อนตัดสินใจเลิกถามหาเหตุผลแบบที่คนปกติควรจะมี บางที่เขาคงลืมไปว่าหมี่จากคณะประมงคือคนที่อยู่เหนือความธรรมดาของทุกสิ่ง มันก้าวข้ามสู่ความ 'ประหลาด' มีตรรกะเพี้ยนๆ เป็นของส่วนตัวในแบบที่คงไม่มีใครเหมือนและไม่มีใครอยากเหมือนแน่นอน

เขาสา่ยหน้าไปมาซ้ำๆ ก่อนล้วงหยิบถุงกระดาษบรรจุลิปมันสองแท่งกับแอสต์ครีมกลิ่นวินเทอร์เซอร์ที่เพิ่งซื้อขึ้นมาแกะสกัดเทปออก และเปิดประเดิมผลิตภัณฑ์ในคอลเล็กชันใหม่ของไวลด์ไนต์ด้วยการแกะลิปมันออกมาทาตามเรียวปากนิ่มบาง

กลิ่นหอมหวานอมเปรี้ยวนิดๆ เย็นหน่อยๆ ของเซอร์ที่รุ่มขึ้นจากริมฝีปากจนจรดจมูก มันให้ความรู้สึกดีลึกๆ อย่างบอกไม่ถูกจนเขาผลอยยิ้มบางๆ ขึ้นมาอย่างพึงใจ ทว่าในวินาทีถัดมา ดวงตาคู่เล็กหยีตามวิสัยคนมีเชื้อสายจีนก็ต้องเบิกกว้างเมื่อเพื่อนขยับตัววูบเข้ามาหา

หมี่ยักษ์จรดจมูกเข้ามาจนเกือบตดิริมฝีปากเขา สูดฟุดฟิดไปมาสองสามทีจนรู้สึกได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ ที่อีกฝ่ายปล่อยออกมาจนชิดผิวเนื้อ

อชิระเกร็งร่างด้วยความตกใจจนหมี่ประมงเป็นฝ่ายถอยตัวออกไปก่อนทันทีที่ตั้งสติได้ เขาก็รีบโวยวายใส่ทันที

"มึงทำเชี่ยอะไร!"

"เซอร์เหรื่อ" นอกจากจะไม่ยอมตอบคำถามแล้ว หมี่ยังเป็นฝ่ายถามขึ้นแทน เพื่อนหุบตามองลิปมันในมือเขาหนหนึ่งก่อนตัวตดวงตาคมหวานกลับขึ้นมาสบกันอีกครั้งจนอชิระเป็นฝ่ายรู้สึกปั่นป่วนแบบแปลกๆ ในท้องอย่างหาคำอธิบายไม่ได้...

"มึงเป็นหมาหรือไง จมูกดีขนาดนี้"

"หอมวะ มึงทาอิกสิ หอมดี กูชอบ"

เดี๋ยวนะ... "ลิปกู ปากกู! ถ้ามึงชอบก็เอานี้ไป กูซื้อมาสองแท่ง!"

เขากะแทกลิปมันในมือลงกับโต๊ะตรงหน้าอีกฝ่าย บัณฑิตวิชญ์หลุบตาลงมองแล้วรีบไปเปิดฝาตมดูบ้าง หากความพอใจที่อชิระหวังจะให้เห็นกลับไม่ปรากฏบนใบหน้าอีกฝ่าย ซ้ำร้ายหมีประมงยังขมวดคิ้วให้แทนเสียอีก

"มึงมีอะไรอีก" เขากถามอย่างหวาดระแวง

"มันไม่เหมือนกัน"

"จะไม่เหมือนกันได้ไง เมื่อกี้กูเพิ่งใช้แท่งนี้ทา"

"ไม่รู้ ไหนมาตมอีกที"

"ไอ้!" ยังไม่ทันได้คำให้สุมใจอยาก บัณฑิตวิชญ์ก็จกดูบเข้ามาประชิด จมูกฟุดฟิดอยู่ตรงริมฝีปากเขาอีกครั้ง ก่อนถอยออกไปตมลิปมันในมือตัวเอง ด้วยสีหน้างุนงง

"มันไม่เหมือนกันจริงๆ นะเว้ย"

"ยังไง!"

"ปากมึงหอมกว่า"

พอได้ยินแบบนี้ เขาก็ถึงกับอ้าปากค้าง หมดปัญญาจะสรรหาคำมาด่าอีกต่อไป รู้อยู่หรือกว่าเพื่อนออกจะเพี้ยนๆ ไปสักนิด เรียกได้ว่าคุยกับฝูงปลาในบ่อได้รู้เรื่องมากกว่าคุยกับคน แต่ที่มันเป็นบ้าไปตั้งแต่เมื่อไหร่วะ!

ในช่วงเสี้ยววินาทีที่เขากำลังสรรหาคำปลอบขวัญให้ตัวเองหลังได้ยินประโยคที่เหมือนกำลังโดนหมีประมง 'อ่อย' อีกฝ่ายก็ขยับตัวอีกครั้ง และคราวนี้ไม่ได้มาแค่จมูกเท่านั้น บัณฑิตวิชญ์โฉบริมฝีปากลงมารวดเร็ว ตัวคลื่นเสี้ยลิปมันที่ติดอยู่บนริมฝีปากเขาหนหนึ่งแล้วถอยตัวออกไปได้รวดเร็วพอกับตอนเข้ามา ก่อนพุดขึ้น

"แม่งมีรสชาติเหมือนเซอรินีดูๆ ด้วยอะ มึงชิมดิ"

อชิระอ้าปากค้าง หน้าร้อนจัดกว่าเดิม เมื่อกี้...เมื่อกี้หมีมัน...

ไอ้หมีประมงมัน...

"มึงเป็นอะไร โกรธที่กูชอบลิปมึงหรือ"

"เมื่อไหร่...มึงจูบปากกู" เขาพิมพ์คำเสียดแทงเบาหวิว ความอุ่นที่แตะลงบนริมฝีปากเมื่อครู่จางหายไปแล้วแต่กลับเป็นความร้อนที่ผ่าวขึ้นทั่วใบหน้าแทน อธิระเกือบยกมือขึ้นตบแก้มตัวเองแรงๆ ให้ตื่นจากความฝัน...เขาฝันไปใช่ไหม เมื่อไหร่ที่ประมวงมันโอบหน้าเข้ามาจูบอย่างเดียวนี่ไม่พอ ยังจะตวัดลิ้นเลียด้วย...

"ฮือ ใครจูบมึงกัน กูแค่ชิมลิป" หมี่แก้ความ ก่อนเสริมอีกด้วยรอยยิ้มจางๆ บนหน้า

"เพื่อนกันอะ มึงอย่าคิดมากดิ"

EP.2

"มึง วันพฤหัสบดีไปไหนปะ"

คำถามแบบไม่มีคำเกริ่นนำใดๆ ดั่งขึ้นจากคนใกล้ตัว เขาจึงชะงักมือที่กำลังทำไข่แดงที่ตีผสมกับนมสดจนเป็นเนื้อเดียวกันลงบนผิวหน้าแป้งขนมปัง ห่อได้กรอกขึ้นพอดีค้ำบนถาด และเบือนสายตากลับไปยังตัวคนถาม หมิ่ประมวง มันนั่งคร่อมพนักเก้าอี้ เอาคางเกยไว้บนแขนตัวเองแล้วจ้องเขาตาแป๋วรอคำตอบ

"ยังไม่รู้ มึงมีอะไร" เขาถาม แล้วหันกลับไปให้ความสนใจกับขนมปังตรงหน้าต่อ อันที่จริง... อชิระไม่ได้ว่าง ทุกคนในที่นี้มีเรียน รวมถึงตัวหมิ่ด้วย!

มันไม่ควรจะมาอยู่ที่นี้ ตอนนี ในห้องปฏิบัติการของตึกคหกรรมเลย ด้วยซ้ำ ดูเอาจากเสื้อซิปแขนสั้นสีน้ำเงินเข้มปักชื่อและตรามหาวิทยาลัยตรงอกเสื้อบอกให้รู้ว่าวันนี้ตัวมันเองก็มีเรียน มันควรจะย้ายกันไปอยู่ตรงริมบ่อปลา วัดค่าความเป็นกรดด่างของน้ำแล้วจดบันทึกสิ ไม่ใช่มาเสนอหน้าอยู่ที่นี้!

"งั้น... กูจองตัวมึงนะ"

"ทำอะไร" อชิระถามห้วนๆ เริ่มหงุดหงิดเล็กน้อย ในห้องปฏิบัติการนี้อยู่ในอุณหภูมิห้องปกติ ทำให้เขาที่ค่อนข้างขี้ร้อนอยู่แล้วรู้สึกร้อนกว่าเดิมเมื่อต้องอยู่ใกล้เตาอบที่เพื่อนแต่ละกลุ่มเริ่มทยอยกันเอาขนมปังเข้าไปอบ แถมนักปฎิบัติการยังเข้าชี้ ถามันนี่โดยไมบอกวัตถุประสงค์เสียที

เดี่ยวพอก็เอาไข่ผสมนมสดป้ายหน้าเสียนี้

"เดี่ยวกูไปค้ำห้องมึง ดูหนังกัน" มันชวน

"หนังอะไร กูไม่ดูหนังไปด้วยหรอคะ" เขารีบดักคอ ได้ยินเสียงทุ่มหัว
นั้นหัวเราะแฉ่วๆ ก่อนบอก

"ไม่ได้จะชวนดูหนังไป...แต่มี Frozen Flower* นะ ดูไหม"

อชิระชะงักมือที่ทาขนมปังนั้นทันที หันไปแยกเขี้ยวฟันคำหยาบใส่หน้า
เพื่อนต่างคณะที่ชอบพาตัวเองเข้ามาวุ่นวายกับชีวิตคนอื่นแบบหน้าด้านๆ
ชนิดไล่ก็ไม่ไปจนเจ้าตัวหัวเราะก๊ิก ไม่ต่อความอะไร หากสายตาที่เลื่อนลงไป
จับจ้องได้กรอกที่ยังเหลืออยู่ในชามก็ทำให้อชิระเปลอถอนหายใจออกมาอย่าง
หน่ายๆ

"กูใช้เสร็จแล้ว จะกินก็กิน"

หมี่ส่งยิ้มจางๆ มาให้ ก่อนบอก "บ๊อนหน่อย มือมึงเลอะแล้ว"

"มึงอย่ามาชี้เก็ยจแม้กระทั่งกับเรื่องกินจะได้ไหม อ่างล้างมือก็อยู่แค่
ตรงนั้น" อชิระพูดพลางใช้แปรงในมือชี้ส่งๆ ไปยังมุมหนึ่งของห้อง นึกรำคาญ
หมี่ประมวงขึ้นมาตจิดๆ ถ้าวันไหนมันไม่ได้ทำตัวประหลาดๆ เดินต๊อกๆ ตาม
มาร้องขอความเมตตาจากคนอื่นในคลาสเรียนของเขา บัณฑิตวิชญ์จะเป็น
อะไรไหม เขาก็ชักสงสัย

"ที่มึงล่ะ"

"กูทำไม"

"แค่บ๊อนได้กรอกกูแค่นี้ยังชี้เก็ยเลย เรื่องเล็กน้อยแบบนี้อย่าชี้เก็ยจะ
ได้ไหม ทำเสร็จยังงี้ก็ต้องล้างมืออยู่ดี"

สิ้นประโยคนั้น อชิระก็ถึงกับพูดไม่ออก เขาเงื่อแปรงในมือขึ้นหมาย
จะเคาะหัวกลมๆ ได้เรือนผมสีน้ำตาลเข้มนั้นสักทีสองทีให้หายหม่นได้คนชอบ
ยกย่อน แต่ฝ่ามืออุ่นของเพื่อนอีกคนกลับยึดมันเอาไว้เสียก่อน พร้อมส่งเสียง
หัวกวลหัวเราะมาให้

"มึงไปดูแลหมี่ของมึงเถอะ เดี่ยวกูทาไข่แล้วเอาไปบอให้"

"มึงก็ชอบตามใจมันแบบนี้อะธิ" เขาบ่นทันควัน แต่อีกฝ่ายก็ไม่สนใจ

* ภาพยนตร์เรื่อง Frozen Flower (2009) เป็นภาพยนตร์สัญชาติเกาหลี สร้างจากเรื่องจริงในประวัติศาสตร์
ยุคโครยอ ได้รับเรต R จากจากทางเพศในเรื่อง

สีหน้ายุ่งๆ นี้ คว้าซามจากมือขาวจัดไปจัดการทาไขลงกับก้อนแป้งขนมปังห่อ
ไส้กรอกตัวเอง

"อะ มึงว่างแล้ว มาป้อนเร็ว"

"หน้าที่กูไหม"

"อะไร...เพื่อนกันอะ แค่นี้มึงต้องคิดมากด้วยเหอวะ"

ช่วงเย็นหลังเลิกเรียน หมิประม่งมันช่วยเขาเอาขนมปังที่อบเสร็จและ
แบ่งสันปันส่วนกันกับเพื่อนในกลุ่มแล้วแพ็กใส่กล่องพลาสติกเพื่อเอากลับไป
กินด้วยกันที่ห้องตอนกลางคืน อชิระจึงคิดว่าจะแวะซื้อขนมสดที่ซูเปอร์มาร์เก็ต
สักหน่อย เพื่อจะได้ไม่ต้องออกไปร้านสะดวกซื้อตอนดึกๆ อีกหากมีใครร้องจะ
กินอะไรขึ้นมา

แต่เดี๋ยวนะ...

"ทำไมมึงต้องตามกุกลับห้องวะ"

หมิประม่งหันมาเลิกคิ้วมองเขาด้วยท่าที่งุนงง มันแกว่งถุงผ้าใส่กล่อง
ขนมปังไปมาพลาถถามกลับ "ทำไมอะ จะมีใครมาหามึงที่ห้องเหอ"

"เปล่า"

"แล้วทำไมถึงถาม"

"เฮ้อ ก็ห้องกูไหม มึงจะมาห้องกู ไม่ถามสิแปลก"

ปณณวิษุภย์ยิ้มให้ แล้วไม่ยอมให้คำตอบอะไรอีก เขาเองก็สนใจจะถาม
อาจด้วยรู้สึกกันมานาน ทำให้เขารู้สึกเสียอีกฝ่ายดี ถ้าคิดจะไม่พูด ต่อให้บังคับ
ซูเชิญหรือจับมันง้างปาก หมิปก็จะไม่ยอมบอกอะไรอยู่ดี

"มึง"

"อะไร" เขาถาม หันไปมองตามต้นเสียงที่ดูจะตื่นตื่นขึ้นมาแบบเด็กๆ
ปณณวิษุภย์นี้ไปยังร้านหนังสือฝั่งตรงข้ามถนนแคบๆ นั้นพลางบอกเสียงใส

"แวะร้านหนังสือหน่อยสิ"

"มูรคามิเล่มนั้นอ่านจบแล้วเหอ" อชิระถาม จำได้ว่าเมื่อสัปดาห์ก่อน
อีกฝ่ายเพิ่งจะซื้อหนังสือเบสต์เซลเลอร์เล่มหนึ่งไป พร้อมคำบ่นหงุดหงิดว่า

ช่วงนี้เรียนหนัก ไม่ค่อยมีเวลาได้อ่านหนังสือที่ชอบเลย แต่นี่จะซื้อไปเพิ่มอีกแล้ว...?

"จบแล้ว เพิ่งจบเมื่อวันก่อนเลย"

ได้ยินเจ้าตัวบอกด้วยความภาคภูมิใจแบบนั้น อชิระเลยพยักหน้าส่งๆ ตอบรับ และปล่อยให้เจ้าหมีประมงมันเดินนำไปทางร้านหนังสืออย่างไม่คิดจะขัดใจใดๆ... ว่าแล้วเขาก็อยากได้คินโพล์คเล่มใหม่อยู่เหมือนกัน

อชิระหนีบนิตยสารคินโพล์คเอาไว้ด้วยแขนข้างหนึ่ง พลังเอื้อมมืออีกข้างไปหยิบนิตยสารเกี่ยวกับอาหารเล่มถัดไปขึ้นมาเปิดดูอย่างเพลิดเพลิน เพียงแค่เห็นรูปอาหารแนวพิวชั่นชนิดต่างๆ บนหน้ากระดาษ เขาก็แทบจะจินตนาการถึงกลิ่นหอมระหว่างทำได้เลยทีเดียว

ไม่ใช่เพียงวิธีทำเท่านั้นที่สนุก แต่กลิ่นหอมของอาหารและเครื่องเทศยังเป็นหนึ่งในสิ่งที่เขาหลงใหลจนตัดสินใจเบนเข็มมาเรียนทางคหกรรม แม้ว่าครอบครัวจะไม่ค่อยเห็นด้วยเท่าไรนักในช่วงแรกก็ตาม

"เอ่อ...ขอโทษนะครับ"

"ครับ?" เขาพูดสวนกลับไปตามมารยาททันที ดวงตาคู่เล็กกะจากหน้านิตยสารขึ้นมองคู่สนทนาที่เป็นชายหนุ่มรูปร่างผอม สวมเสื้อเชิ้ตตัวโคร่ง มองเขาผ่านแว่นตาทรงกลมด้วยท่าทางเขินอาย "มีอะไรหรือเปล่าครับ"

"เอ่อ...ครับ...เอ่อ คือ...คุณชอบทำอาหารหรือครับ"

อชิระเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ก่อนพยักหน้ารับ "ครับ ผมเรียนเกี่ยวกับด้านนี้ด้วย เลยสนใจเป็นพิเศษ"

เขาเลือกตอบให้ดูเป็นกลางๆ เอาไว้ก่อน ไม่มีการถามกลับด้วยรู้ถึงจุดประสงค์ที่อีกฝ่ายเข้ามาเป็นอย่างดี ว่ากันตามจริงแล้ว อชิระไม่ใช่คนหน้าตาไม่ดี ตรงกันข้ามเสียด้วยซ้ำ ตอนช่วงปีหนึ่ง เขามีคนคุยไม่ต่ำกว่าสามคนพร้อมกันเสมอๆ แต่เมื่อมีหมี...จากคณะประมงเข้ามาในชีวิต มันก็จัดการตะปบทุกคนที่เข้าใกล้ และอ้างเพียงว่า...

'ใครจะยกเพื่อนผู้แสนดีอย่างมึงให้กัน'

เขาจะอยากถามกลับเหลือเกิน...มึงถามกูสักคำแล้วหรือยัง...

"ดีจังเลยครับ ผมก็...เอ้อ ชอบทำอาหารเหมือนกัน" อีกฝ่ายบอกอย่างนั้น รอยยิ้มแก่อู๋ นั่นทำให้อชิระนึกเอ็นดูขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก กับคนที่เข้ามาในลักษณะนี้เป็นหนึ่งในรูปแบบที่ปฏิเสธยาก เพราะเขาไม่ได้มีเจตนาร้ายหรือเข้ามาอย่างคุกคาม จะตอบกลับด้วยถ้อยคำไม่ดีก็เห็นจะใจร้ายไปสักนิด

จะปฏิเสธให้นุ่มนวลที่สุดยังไงดีนะ

ในระหว่างกำลังลังเลนั่นเอง ก็มีใครอีกคนช่วยตัดสินใจแทนก่อนแล้ว

"ที่รัก"

เสียงทุ้มหัวของหมีประมงดังขึ้นพร้อมแรงโอบเบาๆ กระตุกเขาเข้าหาตัว อชิระหันกลับไปมองอีกฝ่ายด้วยความงุนงง เห็นแววตาแพรวพราวของมันแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจหนักๆ

"กลับห้องเรากันเถอะ"

ทำตัวงี้อีกแล้ว...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)